

Arrest

nr. 313 855 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. VAN ASBROECK**
 Keppestraat 119-121
 9320 EREMBODEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 juni 2019 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische minderjarige zoon. Aan verzoeker wordt op 31 december 2019 een F-kaart afgegeven.

Op 6 juli 2020 wordt verzoeker op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Per brief van 22 januari 2024 wordt verzoeker verzocht, in het kader van een onderzoek naar het behoud van zijn verblijfsrecht, bewijzen aangaande zijn actuele situatie over te maken.

Op 9 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: L. (...) M. (...) Voorna(a)m(en): C. (...) Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (...) 1995 Geboorteplaats: (...) RR-nr.: (...)
verklaart te verblijven te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 19.06.2019 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 31.12.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ouder van het minderjarig Belgisch kind L. (...) M. (...) K. (...) ((...)), met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Betrokkene werd op 06.07.2020 ingeschreven op een ander adres dan dat van zijn Belgisch kind. Om te kunnen spreken van een gezamenlijke vestiging met zijn Belgisch kind geen vereiste, wel dienen er factoren voorhanden te zijn waaruit blijkt dat er tussen betrokkene en zijn Belgisch kind een voldoende standvastige relatie bestaat. Er dienen elementen aanwezig te zijn waaruit blijkt dat er nog een affectieve band met het Belgisch kind bestaat, waarbij een financiële band een ondersteunende rol kan hebben (RvV 277 531 van 16 september 2022).

In casu moet echter vastgesteld worden dat betrokkene, ondanks het feit dat hij daartoe per brief van 22.01.2024 werd uitgenodigd, geen enkel document overmaakt waaruit kan blijken dat er thans nog een minimale affectieve band met het kind zou bestaan. Integendeel, betrokkene maakt een vonnis van de familierechtbank van Brussel van 20.09.2023 over waaruit blijkt dat de uitoefening van het ouderlijk gezag over het kind exclusief aan de moeder werd toegekend. De rechtbank schrijft: "Mevrouw K. (...) M. (...) vraagt om haar de exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag toe te kennen omdat de heer L. (...) M. (...) al jaren afwezig is in het leven van het kind.

Het verzoek tot exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag dient te worden ingewilligd in het belang van het kind. Door zijn afwezigheid geeft de heer L. (...) M. (...) blijk van een grote desinteresse ten aanzien van zijn kind. Mevrouw K. (...) M. (...) moet in de mogelijkheid worden gesteld om verder alleen alle beslissingen te nemen omtrent alle aspecten van de opvoeding van hun kind." Er werd voor zover ons bekend door betrokkene geen hoger beroep ingediend tegen voormeld vonnis.

Het louter feit dat betrokkene een brief heeft ontvangen omtrent de schooltoeslag van zijn kind betekent nog niet dat er sprake zou zijn van een affectieve band met het kind. Nergens uit het dossier blijkt dat hij betrokken zou zijn bij de opvoeding of het schoolleven van het kind.

Niet alleen blijkt dus dat betrokkene thans het ouderlijk gezag niet meer uitoefent, er blijkt eveneens dat betrokkene al jaren afwezig is in het leven van het kind. Er kan zodoende bezwaarlijk worden gesteld dat er nog sprake is van een minimum aan affectieve relatie met het kind en nog minder van een standvastige relatie.

Betrokkene heeft geen enkel stuk voorgelegd waaruit kan blijken dat er sedert 06.07.2020 nog sprake was van een affectieve of financiële relatie met het kind. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat hij sedert dan niet meer met het kind gevestigd is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 22.01.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 19.02.2024. Betrokkene heeft naast het voormelde vonnis nog de volgende stukken overgemaakt:

- Brief schooltoeslag dd. 09.09.2022
- Documenten verlies bankkaart
- Attest leefloon OCMW Evere

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden 11.03.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij diende zijn verblijfsaanvraag in op 16.09.2019. Zoals hierboven werd uiteengezet is er sedert 06.07.2020 geen sprake meer van enige affectieve band met zijn

Belgisch kind. Hij is sedert dan niet meer gezamenlijk met het kind gevestigd. De gezamenlijke vestiging heeft aldus geenszins 3 jaar geduurd.

Betrokkene toont niet aan het recht van bewaring of een contactrecht te hebben met in België verblijvende kinderen, noch toont hij aan daartoe stappen te hebben ondernomen. De gevallen onder 2° en 3° zijn bijgevolg evenmin op hem van toepassing.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht niet als geregistreerde partner of echtgenoot van de referentiepersoon. Het geval onder 4° is bijgevolg ook niet op hem van toepassing.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Verblijfswet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verbleef recent nog in de Democratische Republiek Congo. Hij verliet het land op 23.11.2023. Hij zou er blijkens zijn verklaringen tegenover de stad Aalst “één jaar” hebben verbleven wat voldoende is om, ondanks zijn lang verblijf in België, opnieuw de banden aan te halen met zijn land van herkomst. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat de mate waarin hij banden heeft met het land niet van die aard zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Uit het dossier of de stukken die betrokkene heeft voorgelegd blijkt niet dat hij tewerkgesteld is of een zelfstandige activiteit voert. Betrokkene ontving tot en met maart 2023 leefloon, waarna op 13.04.2023 het voorstel werd gedaan om hem ambtshalve te schrappen. Hoe hij thans in zijn behoeften voorziet, blijkt niet uit het dossier of de door hem overgemaakte stukken.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft en dat hij eveneens op cultureel vlak wellicht stappen heeft gezet m.b.t. zijn integratie. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met en zijn culturele integratie in België niet van die aard zijn dat deze het nemen van huidige beslissing in de weg kunnen staan.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, toont betrokkene niet aan dat er nog een affectieve band met zijn Belgisch kind zou bestaan. Integendeel, de familierechtbank van Brussel stelde dat betrokkene al jaren afwezig is uit het leven van het kind. Betrokkene maakt geen gewag van een relatie met een in België verblijvend persoon of van gezinsleden waarmee hij een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben.

Voor zover betrokkene zou stellen dat hij sedert november 2013 in België verblijft, en hij dus al lang in België is, dient te worden opgemerkt dat het feit dat hij al een hele tijd in België verblijft niet opweegt tegen het feit dat betrokkene geen gezinsbanden aantoonst met ons land, dat hij tot en met maart 2023 ten laste was van de staatsfinanciën en thans nog steeds niet aantoonst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken teneinde te vermijden er zich terug op te moeten beroepen en dat hij niets voorlegt over sociale bindingen die hij met ons land zou hebben. Betrokkene mag dan wel een hele tijd in België verblijven, zijn mate van integratie in onze samenleving rechtvaardigt niet het behoud van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift een “eerste en enig middel” ontwikkelt waarin hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker dient overeenkomstig artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet een synthesememorie in, waarin hij in een eerste middel de schending van de materiële motiveringsplicht en in een tweede middel de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Wat betreft de ingediende synthesememorie, dient te worden opgemerkt dat deze niet kan worden aangewend om voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag te geven aan de vordering. In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat “in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19

september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005).

Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen. Dit is *in casu* echter niet het geval, minstens maakt verzoeker dit niet aannemelijk.

Het is duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesamenvatting voor het eerst nieuwe "*middelen*", dit is een voor het eerst in de synthesesamenvatting aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker de mogelijkheid biedt om een synthesesamenvatting neer te leggen "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een tweede middel ontwikkelen in zijn synthesesamenvatting.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker in zijn synthesesamenvatting het volgende uiteen:

"12. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.

Wel, laat dit nu in casu exact hetgeen zijn dat verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift. De feiten waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing zijn onjuist en bovendien zijn de genomen conclusies onredelijk.

13. De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat verzoeker geen affectieve band zou hebben met zijn minderjarige zoon K. (...) L. (...) M. (...). De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden gevolgd. Verzoeker heeft wel degelijk een affectieve band met zijn minderjarige zoon K. (...) L. (...) M. (...). Dit kan verzoeker staven aan de hand van verschillende foto's en video's.

Het betreffen foto's die duidelijk aantonen dat verzoeker verschillende daguitstappen doet met zijn zoon. Zo nemen zij samen de trein, gaan ze samen naar het centrum van Aalst en gaan ze samen uit eten met de familie. Uit de foto's kan duidelijk worden afgeleid dat zijn zoon en verzoeker een goede relatie hebben. (stuk 4)

Ook aan de hand van verschillende video's kan verzoeker duidelijk staven dat hij een goede relatie heeft met zijn zoon. Op één van de video's is zelfs te zien dat de zoon slaapt op de schouder van verzoeker tijdens een treinrit. Het tegendeel beweren is dan ook absurd, (stuk 5)

Verzoeker duidt dat hij zijn vaderschapstaken uitoefent en geëngageerd is in het leven van zijn zoon. Verzoeker houdt contact met de moeder van de zoon om zijn zoon op geregelde basis te kunnen zien. (stuk 6)

Verzoeker beseft dat hij door zijn langer dan voorziene vakantie naar Congo, blijk heeft gegeven niet voor zijn zoon in te staan, doch niets is minder waar. Ook tijdens zijn verblijf in Congo hield verzoeker contact met zijn zoon. Dit deed hij aan de hand van videogesprekken. (stuk 4)

Het is verzoeker niet duidelijk hoe de Dienst van Vreemdelingenzaken tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen affectieve band meer zou hebben met zijn zoon. Het louter feit dat er een verstekvonnis werd

uitgesproken door de familierechtbank te Brussel bewijst niets. Zoals geduid was verzoeker langer dan voorzien in het buitenland, dit is dan ook de reden van zijn verstek.

Uit de voorgelegde stukken blijkt afdoende dat verzoeker en zijn zoon een standvastige affectueuse relatie hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet worden gevolgd.

14. Tevens is de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat verzoeker geen minimale financiële band van ondersteunende aard zou leveren. Ook hierin kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet worden gevolgd.

Verzoeker draagt zijn steentje bij waar hij kan. Dit kan verzoeker aantonen aan de hand van schermafbeeldingen van overschrijvingen. Zo stortte verzoeker op 3 juni 2022 82,00 euro met de mededeling: "pour lecole de mon fils K. (...) L. (...) M. (...)" aan de moeder van zijn zoon. (stuk 7)

Verzoeker levert heden ten dage nog steeds financiële steun en stortte op 23 mei 2024 50,00 euro aan de moeder van zijn zoon.

Stellen dat verzoeker aldus geen minimale financiële band van ondersteunende aard heeft, is manifest onjuist. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden gevolgd in haar redenering.

15. Aldus mag het duidelijk zijn dat de feiten waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing onjuist zijn zodat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zowel de affectieve band met zijn zoon, als de minimale financiële band van ondersteunende aard, waren (en zijn nog steeds) aanwezig bij het nemen van de beslissing."

3.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Te dezen wordt het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoeker beëindigd omdat er met de referentiepersoon, zijn minderjarige Belgische zoon, geen gezamenlijke vestiging meer bestaat. Verweerder motiveert dat verzoeker op een afzonderlijk adres staat ingeschreven en geen bewijzen heeft overgemaakt waaruit blijkt dat er tussen betrokkene en zijn Belgisch kind nog een voldoende standvastige relatie bestaat. Er werd geen enkel document overgemaakt waaruit kan blijken dat er thans nog een minimale affectieve band met het kind zou bestaan.

Verzoeker betwist deze motieven. Hij is van oordeel dat hij nog steeds een affectieve band onderhoudt met zijn minderjarige zoon. Teneinde dit te bewijzen, voegt hij bij zijn syntheseseminarie verschillende foto's met zijn zoon, schermafbeeldingen van gesprekken tussen verzoeker en de moeder van zijn zoon alsook twee

geldoverschrijvingsbewijzen waaruit moet blijken dat verzoeker financieel bijdraagt voor zijn zoon. Wat betreft het vonnis van de familierechtbank van Brussel waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, betoogt verzoeker dat dit vonnis op zich niets bewijst. De reden van verstek ligt in het feit dat verzoeker op dat moment nog in Congo was. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing gebaseerd op onjuiste informatie en maakt zij een schending uit van de materiële motiveringsplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder bij schrijven van 22 januari 2024 verzoeker op de hoogte heeft gesteld van het feit dat er een onderzoek loopt naar zijn verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. In dit schrijven wordt verzoeker verzocht bijkomende informatie omtrent zijn actuele situatie over te maken, waaronder *“het bewijs dat betrokkene een financiële en affectieve band met het Belgische kind (...) heeft behouden sinds hij niet meer op hetzelfde adres woont als het kind. daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat hij de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat betrokkene mee financieel instaat voor het kind”*. Verzoeker heeft op deze vraag om inlichtingen gereageerd door de volgende stukken aan verweerder over te maken: een vonnis van de familierechtbank van Brussel; een brief aangaande de schooltoeslag voor het kind; documenten inzake het verlies van zijn bankkaart en een attest van het OCMW aangaande het ontvangen van een leefloon.

Samen met verweerder stelt de Raad vast dat de verschillende stukken die verzoeker bij zijn syntheseseminarie voegt teneinde het bestaan van een affectieve en financiële band met zijn kind te bewijzen, niet aan verweerder ter kennis zijn gebracht voorafgaand aan de bestreden beslissing. Verzoeker voegt deze stukken slechts voor het eerst bij zijn inleidend verzoekschrift en nadien bij zijn syntheseseminarie. Hij kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken, nu geenszins blijkt dat deze aan verweerder zijn bezorgd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Klaarblijkelijk is verzoeker van oordeel dat deze stukken aantonen dat hij weldegelijk een affectieve en financiële band met zijn zoon onderhoudt, hetgeen verhindert dat zijn verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden beëindigd overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad heeft er dan ook het raden naar waarom verzoeker deze stukken niet aan verweerder ter kennis heeft gebracht wanneer hij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht. Er kan enkel worden vastgesteld dat deze stukken niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor er in het kader van de huidige procedure geen rekening mee kan worden gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Verzoeker toont niet aan dat verweerder met miskenning van de voorliggende stukken of op basis van onjuiste gegevens tot de conclusie is gekomen dat er tussen hem en zijn minderjarig kind geen gezamenlijke vestiging meer bestaat. Daarnaast toont verzoeker evenmin aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mocht houden met hetgeen door de familierechter in zijn vonnis van 20 september 2023 werd besloten. Het betoog van verzoeker dat dit arrest op zich nietszeggend zou zijn, is niet ernstig. Het gegeven dat hij op het moment van het vonnis nog in Congo verbleef, doet geen afbreuk aan de inhoud ervan. Hij slaagt er dan ook niet in de determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN